

Thơ Nguyễn Thi ên Ngân

Lạ
lùng đón
sao, đau
này

Nxb. Hồng Đức

BookaholicClub

.com

Lạ lòng sao, đón đau này

- Nguyễn Thiên Ngân -

Công ty phát hành: Nhà sách lao động

Nhà xuất bản: NXB Hồng Đức

Ngày xuất bản: 08/2013

Số trang: 113

Kích thước: 10.5 x 15 cm

Trọng lượng: 150 gr

Hình thức: bìa mềm

Thực hiện: minhminhvan

Ebook: Annabelle Tran

Lạ Lùng Sao, Đón Đau Này (Thơ Nguyễn Thiên Ngân)

Lạ Lùng Sao, Đón Đau Này nhỏ nhỏ, xinh xinh nhưng lại như một mê cung của xúc cảm khiến người đọc lạc lối.

Lạc lối giữa những gì đã qua và những gì còn chưa tới để rồi chỉ còn ngồi chờ sớm mai lên.

Lạc lối giữa chuyển dời của cuộc sống, của con người, của những liên hệ, bởi, "giấc mộng nào chẳng có ngày thay".

Lạc lối trong sự mông lung của yêu và say rồi thức dậy cùng nỗi nhớ...

Trong lạ Lùng Sao, Đón Đau Này có nhiều thứ hòa trộn, một chút dung dị, một chút phóng khoáng, một chút ngẫu hứng, và một chút đau thương của một trái tim trẻ và giàu cảm xúc. lạ Lùng Sao, Đón Đau Này như thế nên chạm đến tận cùng trái tim bằng vần thơ mang hơi thở của cuộc sống trong những khoảng lặng mà ai cũng thấy mình trong đó.

Giới thiệu nội dung sách

"Minh đường đã ngủ trăm năm
Sớm mai thức dậy thấy nằm trong mây
Lạ lòng sao, đón đầu này..."

Tầm này năm ngoái, tôi in quyền thơ đầu đời: MÌNH PHẢI SỐNG NHƯ MÙA HÈ NĂM ẤY. Lúc ấy, tôi chẳng bao giờ biết đến khi nào thì mình sẽ có tập thơ thứ 2, thậm chí là không nghĩ đến. Vậy mà giờ này năm nay, tôi lại cầm trên tay bản in của một quyền thơ có tên là LẠ LÒNG SAO, ĐÓN ĐẦU NÀY, chỗ tên tác giả vẫn là tên mình. Dễ sợ thiệt.

Rồi thì đến hôm nay.

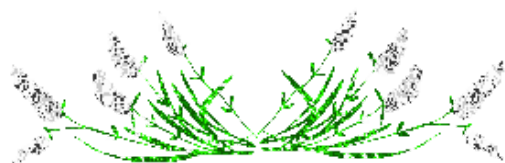
Nếu bạn hỏi tôi thích nhất điều gì khi một cuốn sách ra đời, thì đó là 4 tiếng đồng hồ sau khi tôi cầm bản in trên tay. Luôn như thế, tôi tìm một xó nào đó, ngồi một mình đọc lại từ đầu đến cuối, bần thần một lúc, rồi nghĩ đến những căn nguyên khiến cuốn sách ra đời. Trong đầu tôi tái hiện lại những cảnh tượng, những con người, những câu chuyện... được cất giữ sau những dòng chữ.

Tôi muốn cảm ơn từng bông hoa cái lá, từng cụm mây và cả nỗi muộn phiền mà chính lúc viết ra, tôi còn ghét nó ghê gớm... đã xuất hiện trong tập thơ này. Sau tất cả, mọi thứ vẫn thật lạ lòng sao.

Lạ lòng, mình đã gặp nhau

Cùng mơ, bất kể ngày sau thế nào.

---- Trích từ facebook của Nguyễn Thiên Ngân

Lạ lòng sao, đón đau này

Nguyễn Thiên Ngân
Thơ

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

Mình dường đã ngủ trăm năm
Sớm mai thức dậy thấy nằm trong mây
Lạ lòng sao, đón đau này...

Hay là mình bỏ cả đi?!
Giấc mơ chẳng đuổi.
Có khi lại về.

Thôi đừng hẹn lại nay mai
Đắm say này biết có dài được bao...

Người vực sâu ta núi cao
Lời yêu đầy biết thế nào mà đo?

Ta rất sợ người chẳng yêu ta
Ta bèn đi hỏi hết giang hà
Dẫu đến non cao hay bể thẳm
Thương hại nhìn ta, chúng nói ta...

Thất tình ca

Thất tình à, thất tình ơi
Khoái nhau cho dữ rồi chơi bo xì
Dùng dằng chẳng thể quên đi
Làm ăn bê trễ, đứng đi bất cần
Nói năng ra điệu ra vờ
Giữa trưa nắng nóng xuất thần làm thơ
Thất tình, phải thất tình cơ
Thất tình mới thấy mình khờ như ai
Yêu chi yêu mệt yêu mãi
Yêu không đếm xỉa rộng dài gần xa
Đếm đi, này một hay ba

Bao nhiêu năm nữa thì ta hết buồn?!

Quan trọng gì chuyện nó?!

Chúng mình nói bằng thứ ngôn ngữ khác nhau

Khi ta đang nghĩ về biển cả

Thì người mơ rừng núi

Khi ta nói về vị muối mặn nơi đầu sóng

Thì người nghĩ về mật hoa và bầy ong

Sao chúng mình có thể đi chung?

Hay đơn giản chỉ là nắm tay nhau

Đời ấy mà

Quan trọng gì chuyện nói.

Đôi khi trông tiếng trả lời
Thế rồi nhận lại một trời lặng thinh

Vài năm nữa có khi rồi sông cạn
Lòng yêu kia cũng có hạn có kỳ
Nhưng chỉ cần người bên nó đừng đi
Người bên ni vững bụng,
Lỡ có chi
Cũng chờ!

Cảm ơn những chuyện ngẫu nhiên
Người là chút mộng ta tìm bấy nay

Thuyền tam bản giữa đêm trắng
Theo sông về bể
Đưa anh về nàng
Ừ thì trời đất mang mang
Phải bên nhau, dẫu muộn màng
Tình ơi!
Cảm ơn đất, cảm ơn trời
Dọc ngang rồi cũng về ngồi bên nhau

Vẫn muốn cầm bàn tay ấy và mơ

Trăng trên biển soi thấu lòng cát sỏi
Mây đêm xa mài miệt cuộc giang hồ
Dẫu biết chứ chuyện đời đâu tính được
Vẫn muốn cầm bàn tay ấy và mơ

Biết có cùng qua họ núi kia sông
Biết có thể nào chia hết mùa trăng ấy
Biết có còn nhau khi sớm mai thức dậy
Hay ta sẽ quên nhau như nhiều phen đã dạn lòng phải nhớ trong đời.

Ta vẫn muốn nhớ người
Sau muôn đêm sâu nữa
Ta muốn nhớ người khi tơ tóc rồi phai
Ta muốn nhớ người dẫu qua tháng năm dài
Chúng ta đều chẳng còn là nhau của thời ước mơ
nào cũng lung linh, khoảng trời nào cũng chật chội
Mất xa vắng kể nhau nghe chuyện mới.
Ta vẫn muốn nhớ người dẫu tan nát rồi đây.

**Chàng trẻ tuổi
và đóa hồng nho nhỏ ***

Chàng trẻ tuổi thấy đóa hồng nho nhỏ
Đứng một mình trên nội cỏ hoang vu
Nàng xinh đẹp và tuyệt cùng tươi trẻ
Chàng đến gần, vui sướng đến khờ ngu
Ôi đóa hồng ôi đóa hồng đỏ thắm
Đứng một mình trên nội cỏ hoang vu.

Chàng đồng dạc với đóa hồng bé nhỏ
“Nụ hồng ơi, ta sẽ hái được nàng!”

Nàng đáp lời “Này hỡi kẻ khờ ngu
Ta sẽ chích vào chàng bằng gai nhọn
Chàng vì đó rồi chẳng quên ta được
Mình thật tình phải làm khổ nhau ư?”

Ôi đóa hồng ôi đóa hồng đỏ thắm
Đứng một mình trên nội cỏ hoang vu.

Chàng trẻ tuổi dại khờ và nông nổi
Vẫn đưa tay cố ngắt lấy đóa hồng
Nàng khờ sở mà đành gương gai nhọn
Đam tới chàng đau một nhát thiên thu
Ôi đóa hồng ôi đóa hồng đỏ thắm
Đứng một mình trên nội cỏ hoang vu.

*. Dịch bài thơ *Đóa hồng trên đồng nội* (Heidenröslein) của Goethe

Cần gì?!

Cần gì phải có một cái nhà
Khi chúng ta luôn có bầu trời trên đầu và dòng sông trước mặt
Cần gì phải tìm hoài một người tình thủy chung son sắt
Khi mỗi người qua đời đều có một điều gì đó để mình thương
Cần gì phải chọn miệt mài để ra một con đường
Khi mình bắt đờ rẻ ngang, thì kiêu gì cũng gặp một chân trời lạ
Cần gì phải hận một người mình yêu rồi bỏ đi như bóng chim tăm cá
Khi mình biết rằng kiêu gì rồi nó cũng bình yên
(Dẫu những chuyện nó làm chưa hẳn đã hồn nhiên)
Cần gì phải biết ngày mai là tận thế hay khảo huyền
Chúa và Phật và Allah và những thần thánh muôn phương kiêu gì rồi
cũng sắp xếp cho chúng mình một chốn êm đềm để sống và để chết
Tình ca cần gì phải rống lên
Thơ cần gì phải viết
Khi mỗi chi chi tiết lặng thầm quanh mình đều ẩn hàm một ý tứ lung
linh
Cần gì cần gì thật ra chúng ta chẳng cần gì hết
“Go with the flow, man!”

Khi đang êm ả thuận hòa
Bô là ruột thịt, bạn là người dung
Đến hồi tan vỡ, rưng rưng
Mối hay đích thị người dung là nhà

Lạ lùng.
Minh đã gặp nhau
Để mơ
Bất kể ngày sau thế nào

Bạn lòng chi chuyện người ta
Chừa hồn giấy mới đề mà yêu nhau.

Nhìn ra nhau giữa lao xao
Chứ đâu phải bạ người nào cũng thương.

Là anh viễn mộng thao cuồng
Là em hoa lá trong vườn bao dung
Gặp nhau giữa cuộc lưng chừng
Yêu nhau mới đáng
Hay đừng yêu nhau...

Thôi đừng nói chuyện kiếp sau
Khi ta đã gặp được nhau kiếp này.
Ta chờ người cả trăm năm
Chờ thêm chút nữa cũng không sao mà.

Dẫu gần một bận rồi xa
Hiếu cho ta nhất vẫn là em thôi.

Xa thì xa, vẫn chưa quên
Điềm nhiên cốt để chôn niềm nhớ mong
Còn yêu là có xa không?

Người sẽ đi hồ hải cùng ta nhé
Ở bên nhau cho đến tận cuối cùng
Người sẽ đi hồ hải cùng ta nhé
Đến khi đời im hết sóng trầm luân?

Lẽ nào cả bốn mùa xanh
Trời cao bể thẳm đều dành cho nhau...

Người bên ni ta bên tê
Cứ xa miết rứa, không về được nhau
Ta ngồi đây, người đi đâu
Có khi rồi chẳng còn nhau mà về.

Đừng vì những cuộc băng quơ
Mà lạnh lòng với bất ngờ tương tri

Bình yên còn một chút này
Ta đem dóc hết đời ngày bên nhau.

Muốn mình trải đủ sầu vui
Hãy yêu một chuyến đề đòi đi em!
Ngọt ngào nếm mãi thành quen
Mới hay cay đắng nhiều phen khó lường

Đường về gió ngược mà thương
Biết dong hoa trắng trong vườn ngủ chưa?!

Cho 25

Thế là hết nửa cuộc đời mình dự định
Đã đủ thương yêu
Đã trải buồn rầu
Đã nếm cả những tốt cùng tuyệt vọng
Đề chẳng còn vòng viển chuyện ngày sau/
Lại một lần sinh nhật,
Có gì đâu.
Ta vẫn thấy mình buồn như hội cũ
Thắp cho mình một vàng trắng du thủ
Ta ngồi chờ
Mòn mỏi
Sớm mai lên.

Tự bạch

Cuối tuổi trẻ, ô lang thang cũng đã
Yêu đương kia lẽ mấy mươi lần
Đã vui tao phùng đã sầu ly biệt
Đã đem lòng mình đi trải tứ lung tung.

Giờ chẳng còn bao nhiêu lạng bao dung
Ta khờ dại mấy lần phung phí cả
Trót yêu bông hoa thì yêu luôn nhánh lá
Trót yêu con trâu cày, bèn yêu luôn hợp tác xã
Trót yêu người mà quên cả yêu ta.

Giờ ta còn toàn là men đắng cay
Ta không tin cả nắng dưới trời này
Ta vô có nghi ngờ cơn gió vội
Ta cho phép mình đánh giá cả mây bay

Người biết đáy lòng ta giờ khá chật
(Vì đã co và kéo mấy mươi phen)
Người thấy đáy mắt ta giờ ráo hoảnh
(Dẫu khi xưa cũng lấp lánh như đèn)

Ta cay độc không dám soi lòng nước
Ta buồn rầu không dám ngược lên trăng
Người đã đến trong đời ta quá muộn
Để thơ ngây mà thề hẹn nhau rằng...

Thì có chứ, ta cũng xao xuyên chứ
Cũng nhớ nhung, nghĩ ngợi suốt bao phen

Nhưng lòng người, ta chưa rõ trắng đen
Ta hèn lắm, dân thân hoài sợ chết...

Nên giờ nếu mà người thương ta nhất
Bước lại đây, đừng rào đón, bông hoa
Hãy chắc chắn những chuyện này là thật
Có yêu nhau thì giữ lấy nhau và...

**Nếu tất cả
đều là điều rất thật**

Nếu tất cả không phải là có thật
Thì giấc mơ thôi cũng đẹp lắm rồi
Nếu có thể, xin người đừng dọi dật
Những đoạn tình còn đang ngủ yên vui...

Nếu tất cả ồ chỉ là giả tạo
Ta vẫn muốn mình cùng nhau diễn lại vở này
Những sự kiện có thể là sắp đặt
Nhưng bồi hồi thì luôn ở nguyên đây.

Nếu tất cả chỉ là một trò chơi
Ta không tin, ta không thấy gì vui
Chơi như thế đâu là người thắng cuộc
Thì trái tim cũng vỡ ở đâu rồi.

Nếu tất cả đều là điều rất thật
Rất thiết tha nhưng đến lúc qua rồi
Thì ta phải làm gì?
Ta chẳng biết.
Đầu xa người mà vẫn cứ yêu thôi.

**Chúng mình còn quá trẻ
để buồn thêm**

Phải biết làm gì khi hướng nào cũng là đêm
Gọi lên một cái tên để chỉ nghe bốn bức tường dội tiếng mình khô khóc
Em đã giữ qua bao ngày khó nhọc
Giờ cũng tắt nốt rồi
Ngọn nến cháy trong tim.

Chúng mình còn quá trẻ để buồn thêm
Dẫu cũng quá trẻ để quên đi mình đã yêu cái người này đến vậy
Đã từng mong mỗi sớm mai thức dậy
Thấy nhau trong tia mắt đầu ngày

Chúng mình còn quá trẻ để buồn thêm
Anh còn con đường xa phải đi
Em còn đóng áo quần đã khô cong cần xếp
Về với em khi nào anh thấy mệt
Dù có khi em chẳng còn chờ đợi nữa rồi
Thì đời em vẫn sẽ có riêng một chỗ để anh ngồi.

Làm sao quên được anh đây
Khi mỗi sớm em mở cửa
Vẫn thấy bóng anh trong cánh gió đập chờn
Và vườn trăng lá cỏ vẫn đơm hương

Thơ anh viết đọc hoài
Vẫn chẳng thể ngăn mình yêu thêm trăm lần nữa.
Dù chính người này đã làm cho mình khổ.

Làm sao em quên được anh đây
Chắc lúc ấy em chẳng còn thờ nữa
Dẫu vẫn biết mình còn quá trẻ để buồn thêm
Chúng mình đi khỏi thành phố này đi
Em chẳng cần biết đi đâu
Làm gì
Thế nào
Chỉ cần bên anh là đủ
Nếu được
Chúng mình nên bay luôn ra ngoài vũ trụ.

**Dù thương chứ,
ta thương người lắm chứ**

Trái tim nhau ta đã cầm bắt cần

Ta thương chứ

Ta thương người lắm chứ

Mối tình này ta gìn giữ, chần lo

Đã không còn biết đến những so đo

Người yêu một, ta nên yêu lại mấy

Nhưng tất nhiên đời chẳng suôn sẻ vậy

Ta đã cầm chặt quá, đến tuột tay

Ta mất người như mất quả bóng bay

Cứ đứng trông theo mà chẳng biết làm thế nào cho phải.

Ta hiểu chứ

Ta dở và

Ta đại.

Nhưng có lẽ cuối cùng rồi phải thế

Mình làm sao nín thở được mỗi ngày

Nâng niu một sợi tơ trời bằng cả bốn chân tay

Hạnh phúc đích thực phải là thứ có thể đậu trên vai

Chứ khôn thể là thứ phải run run ghì giữ.

Dù thương chứ, ta thương người lắm chứ.

Bài sonnet 093 *

Anh vẫn sống như em còn chung thủy
Ôm đón đau mà chỉ biết lặng thinh
Môi mắt ấy vẫn ngập tràn yêu dấu
Nhưng anh hay, chứng chẳng phải cho mình.

Mắt em chẳng gợn lên niềm chán ngáy
Nên anh đâu biết được sự đổi thay
Thường những kẻ giấu trong lòng toan tính
Khéo bao nhiêu, ánh mắt cũng phơi bày.

Chỉ có thể trách đời ngang trái vậy
Dung nhan em vĩnh viễn nét gụi gần
Dẫu em có đem lòng yêu kẻ khác
Anh nhìn em, vẫn yêu đến muôn lần.

Em có lẽ giống như là táo độc
Của Eva trong Kinh thánh thuở nào.
Ôi những thứ làm đời ta đau đớn
Luôn ẩn thân trong dáng vẻ ngọt ngào.

*.Dịch bài *Sonnet 093* của William Shakespeare

Đường đời ngắn ngủi mùa xuân
Tình em nhỏ bé có cần cho anh?

Chân sông hồ ngại núi non
Thôi thì lận đận ta còn có nhau.

Có trăng trên dải bình nguyên
Có người lơ lửng trong phiên muện ta.

Thế gian có 8 tỉ người
Tại sao ta đã chọn cười với nhau
Để rồi khóc lóc về sau.

Nếu có thể, chúng mình đừng đi nữa
Hãy cùng nhau ngồi lại ở chốn này
Hãy gác lại những chân trời dang dở
Giấc mộng nào rồi chẳng có ngày thay

Nói nhảm

Thôi dồn góp trăm ngàn sân si lại
Gửi theo xe gom rác chạy mỗi chiều
Đời giờ sẽ giản dị thôi người ạ
Có tình yêu và chỉ có tình yêu
Nào sẽ phẳng tựa hồ như thế giới
Chiếc Lexú cũng như cây ô-liu
Lời sẽ ngoan như gái miền chơn chót
Kệ nhân gian sáu chín bảy ba điều,
Và thả sức hát tình ca cũ rích
Đắm đuối nhìn nhau chín rụng trăng sao
Còi xe rác giữa buổi chiều non nỉ
Khúc bi ca đưa tiễn chuyện thiên tao.

Em xin lỗi

Em xin lỗi đã làm anh chán ngán
Bởi những lời ca thán chẳng vì đâu
Tại sao lá thu thì vàng còn cà phê lại nâu
Sao trên phim anh đó không yêu cô này mà lại mê cô khác.

Em xin lỗi đã làm anh kinh ngạc
Khi có thể buồn khổ vì hàng trăm chuyện nhảm nhí mỗi ngày
Em biết rồi anh không phải là một cái cây
Há mồm chờ tưới tắm bằng nước mắt

Em xin lỗi đã đeo anh cứng ngắc
Chẳng để cho anh chút khoảng trống một mình
Em xin lỗi vì đã cho tất-cả-những-thứ-khác-em đều chỉ là linh tinh
Em xin lỗi đã nhảy xổ vào cả giấc mơ anh mỗi đêm
Biến nó thành ác mộng

Em xin lỗi đã hỏi anh hàng trăm câu ngu ngốc
Ai là người anh yêu nhất từ trước tới giờ?
Bài thơ này anh viết cho em nào?
Đừng có đổ thừa cơn mưa
Anh có sẽ yêu em cả khi em già em xấu?

Em xin lỗi vì đã trở thành một người yêu suốt ngày đau đầu
Cứ chờ anh thút thít ở xó nhà
Đã dẫn dắt anh mỗi chuyến đi xa
Quyết không để anh có phút nào vui vầy bên lẽ này kẻ khác.

Em xin lỗi vì không cam tâm làm bông hoa nhánh lá

Chẳng tính chuyện nay mai, cứ vô lo cùng bướm bướm vui vầy
Xin lỗi vì em chỉ suốt ngày toan tính
Làm kiểu gì để trói buộc anh đây.

Em xin lỗi vì mình chẳng khác gì một cây tầm gửi
Đặt lẽ sống của mình lên một kẻ khác mình.
Nhưng anh biết không những nụ hồng kiêu hãnh tươi xinh
Chỉ mọc ở vườn nhà kẻ khác.

Phải mà có được quyền hành
Chắc em bắn hết hững thảng Sở Khanh
Chỉ chừa lại mỗi mình anh!

Nhân trời mưa

Phải nhân trời mưa mà làm thơ
Giữa những ngày nắng bỏng đầu, chân tay xụi lơ
Và tim không còn muốn rung nhịp nào xao động
N như phải nhân lúc mình đang say choáng mà yêu
Vì khi say, mình đỡ nghi ngờ
Phải nhân trời mưa mà hát
Những lời mê man của mùa hè năm ta còn trẻ
Khi ngược đầu lên lúc nào cũng là nắng lóa say mê
Hay là ánh sao trời sáng khẽ.
Phải nhân trời mưa mà nói với nhau những lời xanh non
Em đã yêu anh suốt mùa hè mộng mị
Đã ngủ trên trăng đã khóc xuống sông mưa
Đã đánh rơi em trong cỏ tự bao giờ
Em vẫn chỉ là hạt bồ công anh ngây ngô bay trọng mùa hiu quạnh.
Em đã uống tận cùng đêm đặc sánh
Nỗi nhớ anh vẫy phủ cả chín mùa
Đã trần trở như người đi gieo hạt
Vuốt mồ hôi trên vầng trán chờ mưa.
Phải nhân trời mưa để nhìn anh không bằng ánh tình si cố giấu
Phải nhân trời mưa để dám hỏi rằng:
“Đến đây rồi, giờ ta sẽ về đâu?”
Em đã mơ về ngày tháng cùng nhau...

Ngọt ngào êm ái phút đầu
Mở màn cho những buồn sầu buổi sau.

Cuộc đời của chúng ta bắt đầu từ 6 giờ chiều
Khi thay cho tiếng cầu nhàu của khách là tiếng người thương yêu
Thay cho văn phòng tù ngục là góc đường cà phê cóc.

Nếu ta quên tất cả

Nếu ta quên tất cả
Thì cũng chừa người ra
Như bão đêm chừa lại
Mong manh một nhánh hoa

Có cần đâu mà nhớ
Lời sắc cạnh ngày nào
Khi người nhận người trao
Đều nát tan hết cả

Còn gì đâu mà tiếc
Những giờ vui bên nhau
Ký ức càng tươi đẹp
Mình sẽ càng đón đau

Và thôi đừng uất ức
Lần ra đi phũ phàng
Tạ ơn người can đảm
Nhận nỗi buồn riêng mang

(Nhưng làm sao ngăn được
Ta vẫn mơ thấy người
Vẫn đôi lần lẩm cẩm
Ông lại từng yên vui)

Nếu mai quên tất cả
Ta sẽ chừa người ta
Như bão đêm chừa lại

Thật mong manh nhánh hoa.

Nếu cứ mỗi lúc buồn

Nếu cứ mỗi lúc buồn
Tôi đi đào giếng
Thay vì viết lung tung
Thì vài hôm đã đủ
Đề tưới rừng xanh em
Nếu mấy lúc quá buồn
Mà tôi đi cuốc đất
Thay vì khóc rưng rưng
Thì đồng xanh đã sẵn
Để gieo mùa
Phân vân.
Nếu mấy lúc quá buồn
Mà tôi đi nhổ cỏ
Thay vì nói lung tung
Thì đời hoang sẽ trọc

Như chưa từng mùa xuân

Làm bài xong

Chưa lưu

Máy bỗng nhiên vụt tắt

Có một người thở hắt

Ngoài trời thì đã thu.

**Chẳng sao cả,
chẳng buồn sầu chi cả**

Phải căng mắt để nước đừng rơi xuống
Buồn làm chi, tất cả cũng qua rồi.
Chẳng sao cả, chẳng giận hờn chi cả
Nghĩ về nhau, thương không hết nữa là
Chi đau đớn vì cũng nhiều mộng ước
Địa mạc còn mơ mãi một lần hoa.

Chẳng sao hết, chẳng đợi chờ chi hết
Ta nhốt người nơi dĩ vãng ta rồi
Nếu nhớ quá ta sẽ tìm chỗ vắng
Bới ngọt ngào trong ký ức ra chơi

Chẳng sao nữa, chẳng dày vò chi nữa
Người mà vui ta cũng thấy yên lòng
Nếu người buồn, cứ để cho ta biết
Rồi ta xem mình có chết đi không.

Chẳng sao cả, chẳng buồn sầu chi cả
Sớm mai ra thấy nắng ở trên đầu
Ngươi ta vẫn còn yêu nhau như thể
Hết đời này không tính chuyện chia xa.

**Em đừng khóc,
can có gì phải khóc**

Chuyện qua rồi người ọ
Những dòng sông và những cánh buồm
Mây của trời xanh đau thảng hạ
Giờ đều là những ký ức thê lương.

Em đừng khóc can có gì phải khóc
Chúng ta đâu phải những kẻ phi thường
Tình say đắm những ngày đầu tiên ấy
Giữ làm sao nguyên vẹn giữa đao thương.

Em đừng khóc can có gì phải khóc
Gừng vẫn cay, muối vẫn mặn đầy mà
Trông ngàn ấy dấu trăm mùa có héo
Thì gió chiều vẫn nhớ một lần hoa

Em đừng khóc ta xin em đừng khóc
Nước mắt em rửa buốt vết lòng ta
Lối trường sinh đỏ quạch sắc đàn sa
Nẻo địa ngục leng keng đồng bạc tiền

Em đừng khóc những chuyện buồn miên viễn
Kẻo mai sau cạn hết những nguồn cơn
Cách lìa nhau là một chuyện bình thường.
Em đừng khóc, can có gì phải khóc.

Buồn rất buồn

Chiều nay ta nghe có con chim nhỏ khóc trên đỉnh giáo đường
Thềm quay lại phố núi mờ sương
Đi theo con đường mòn vào rừng và chẳng bao giờ quay lại...
Chúng ta đã một cách nào đó làm tệ đi thực tại
Bụi trên áo ta rơi vấy cả đóa hoa rồi
Cái tôi của chúng ta nóng như lửa A Tỳ
Làm đỏ héo đồng cỏ xanh vauwf lên
Hút cạn đi những giọt sương vừa chớm
Tình yêu của chúng ta dành cho nhau ít hy sinh và nhiều đau đớn
Ta cầm tay hôm nay mà lo đến mai sau, lo đến những chia lìa
Ta yêu người này mà còn tiếc người kia
Ta không chọn ai, chỉ chọn cho mình kết cục nào dễ dãi
Khó quá ta bỏ qua, không không được thì ta đại...
Nếu chúng ta còn tiếp tục sống trên mặt đất này
Có thể nào hãy vì nhau mà chọn cách đắp xây?!

Ngủ vùi một vụn mùa đông

Ừ,

Thôi

Người cứ đi đi

Đã không định ở

Lấy gì giữ đây...

Hứa rằng người sẽ đi ngay

Và đừng trở lại lối này

Được không?!

Ngủ vùi một vụn mùa đông

Đến khi tỉnh dậy chỉ mong quên người.

**Tình yêu nào
qua nổi được trăm năm?**

Rồi cũng đến lúc phải đi
Chứ ở lại thì
Cũng khổ
Rồi mình cũng phải bỏ nhau lần nữa
Mà lần này là bỏ thật, bỏ luôn.
Vẫn hiểu mình phải khi nắm khi buông
Vì người đó cũng lúc buông, lúc nắm
Nhưng vẫn cứ có điều gì buồn lắm
Như sớm mai thức dậy đã mùa đông.
Đừng hỏi hoài rằng có đón đau không
Dẫu ta chẳng phải là người ở lại
Người ở lại luôn là người bị hại
Kẻ đi cũng nát hết trong lòng.
Nhưng ta vẫn sẽ đi mà
Ta vẫn
Tình yêu nào qua nổi được trăm năm.

Rồi ta cũng sẽ quên mà thanh thản
Dẫu đôi khi còn tha thiết âm thầm.

Đôi khi hỏi, thực chỉ mong đừng đáp
Ta rõ rồi, lòng cũng trải bao phen
Nhưng chén đắng phũ phàng và quên lãng
Cạn nhiều lần mà sao vẫn chưa quen

Có ngờ đâu tất cả buồn sầu của thế gian
Một chiều nọ nhè đầu mình mà đổ xuống
Thôi,
Đi uống.

Ái tình là một trò ngu
Nào em, nhất chín nhì bù, chơi không?

Chửi thề chẳng phải trò vui
Chửi thề là để mình thôi cực lòng.

Điều từng có hôm qua
Hôm nay bỗng
Như chưa từng hiện hữu
Có những lúc ngỡ đờn đau đã đủ
Ta đánh liêu chơi một trận đảo điên
Người là quả báo nhỡn tiên.

Chừ bốn phía đã quá chùng giông gió
Mình bên nhau xin giữ dạ khoan dung
Hứa đi, trước lúc nổi khùng
Thì suy ngẫm chuyện coi chùng mắt nhau.

Người không sao
Ta không sao
Nỗi buồn sâu hoắm thế nào cũng qua.

Tay trơn trắng có lẽ vì ta dở
Ta thương người mà có được người đâu
Giờ chỉ còn một khối tim mòn vẹt
Đã quá nhiều gió vội với mưa mau.

Quá buồn thì phải làm sao
Hay là đi kiếm chỗ nào khóc chơi?

Ta lạy người, hãy quên ta
Tìm đường khác mà đi
Ở đây sóng gió bất kỳ...

Vĩnh biệt

Thôi tạm biệt và chắc là vĩnh biệt
Những thiế tha mang bóng dáng một người
Ta đã hiểu người khiến mình đau khổ
Là người ta không cần có trong đời.

Thôi tạm biệt và sẽ là vĩnh biệt
Ta đã đi trọn vẹn với người rồi
Ta cũng đã nhận về mình tất cả
Những ngày dài không có bóng niềm vui

Thôi tạm biệt
Chắc chắn là vĩnh biệt
Ta đóng vai cao thượng cũng chán chường
Ta đâu thể giam lòng mình mãi mãi
Hẹn vu vơ như kẹo độc tẩm đường.
(Chết vì chờ là cái chết bi thương)

Thôi tạm biệt. Vâng thừa người, vĩnh biệt
Đừng nhân danh dĩ vãng để trình bày
Ta cứ tưởng dù chẳng yêu thì cũng
Nghĩ cho nhau trong những chuyện thế này.

Chào tạm biệt. Và cuối cùng. Vĩnh biệt.
Cuộc phai tàn xin dừng lại ở đây.

Phải mà còn có kiếp sau

Thì xin cho vẫn gặp nhau trong đời
Chia đều bể khổ nguồn vui
Chia cùng chén rượu bùi ngùi tỉnh say
Chia nhau trọn ánh trăng này
Và chia tất thấy cuồng say, phũ phàng.

Mừng em rời cuộc yêu này

Có những lúc nói gì cũng là sai
Làm gì cũng sai
Và nghĩ gì cũng sai be sai bét
Buồn
Chắc chết!
Em ơi ài thơ tình chiều qua tôi viết
Chắc giờ em đem thả gió bay
Mừng em rời cuộc yêu này
Trở về với những loay hoay rất người.

Ta yêu người một mình thôi

Sài Gòn này không còn là của đôi ta

Sài Gòn của người một mình thôi

Sài Gòn của ta một mình thôi

Hai đứa chia chung một khung trời

Mà tuyệt mù cách biệt.

Ta chia nhau một vầng trăng

Mà nhớ nhau kinh khiếp.

Người đi đi.

Dù còn có những điều người chẳng bao giờ biết.

Cứ để ta yêu người một mình thôi

Những cây me trên đường Thi Sách

Vẫn hiền ngoan ngón lá vẫn thật thà

Những cây me trên đường Nguyễn Du

Cũng vậy.

Chúng biết gì chuyện hai đứa mình xa?

Quán cà phê định mệnh mùa thu

Giờ chỉ còn là một kỷ niệm không tiện nhắc

Cốc sầu đá ngọt ngay

“Những ngôi sao ta bằng cái đĩa tây”

Ta yêu người một mình thôi.

Ta yêu người một mình thôi

Lắm khi ngỡ đã hết rồi

Mà chưa!

Và người sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi
Chuyện chưa bura sao chợt kết nửa chừng.
Tình giản dị ta giữ yên vậy nhé
Giờ cuồng say đã hóa nỗi bao dung.

**Như qua sông
rồi phải đốt cây cầu**

Biết làm gì để lòng nguôi gió bão
Phút nhìn nhau mà thấy vẫn thương nhiều
Biết làm gì để mình quên tất cả
Để thôi nhâm chuyện cũ với tình yêu.

Giờ sao nhỉ, có tiếc ngày xưa lắm
Thì hôm nay cũng là chuyện khác rồi
Trà ngon mấy châm vài tuần rồi cũng lạt
Một bông hoa sao sống vụn cuộc đời

Làm sao để lòng mình thôi khắc khoải
Quên hẳn đi ngọt đắng đã cùng nhau
Và đành lòng với điều không hiểu được
Như

Qua sông rồi
Phải đốt cây cầu...

Vì thương nhau quá phải dừng
Biết nhau thanh thản thì mừng cho nhau
Có đau, là tự mình đau.

Ngủ ngoan nào cố nhân ơi
Ngủ đi đừng giận những lời yêu xưa
Chúng mình quên được nhau chưa?
Hay còn tuyệt vọng như vừa qua nhau?!

Cả hôm xưa lẫn hôm mai
Thôi đành gửi lại cát dài núi xanh
Đã không thành, sẽ không thành.

Về đi ta giữa miền xanh

Trải qua đôi cuộc đoạn trường
Ngỡ như mình đã tử thương mấy lần
Lòng yêu đã chớm phân vân
Người ta rút cuộc chẳng cần có nhau.
Dẫu thương lắm mộng ban đầu
Thì thiêng liêng ấy giờ lâu còn tàn
Bên nhau rồi mới hoang mang
Xa nhau rồi mới ngỡ ngàng vì đau
Cùng qua mấy bận bể dâu
Rồi trong đời nó cũng đâu có mình.
Tự ta cạn chén đoạn tình
Bỗng nghe nước mắt chùng chình chảy quanh.

Về đi ta giữa miền xanh
Để cho hoa lá chữa lành vết thương

Thiết tha này... chắc dễ dành

Mình giờ đã vắng nhau lâu
Hương yêu dấu cũng bắt đầu lãng quên
Xưa ngại lạ, giờ ngại quen
Giấc mơ đã mất ai đền cho ai
Đền luôn sợi vắn sợi dài
Lấy nhau không đặt tóc mai dải dầu.

À ơi

Vào giấc mơ sâu
Thấy không dương liễu bên cầu
Vẫn xanh
Thiết tha này... chắc dễ dành.

Người ngồi giữa cuộc đời thay
Lặng nhìn ngược chảy mây bay, mỉm cười.

Tạ ơn người đã thương ta mãi

Đời quá chùng buồn tri kỉ ă
Cảm ơn người đến bạn cùng ta
Coi vậy chú mà ta yếu đuối
Chỉ sợ loay hoay đã kịp già

Tạ ơn người đến cùng ta hát
Những lời mộng mị những lời say
Tạ ơn người đã thương ta mãi
Dẫu lắm khi mình dạ đó đây
Tạ ơn ngấu nhĩ ra vnağf đá
Tạ ơn núi đứng để chờ mây
Tạ ơn gì nữa?
Thôi im nhé
Chả lẽ tạ ơn suốt cuộc đời này?

Đời đã mở lối vào mùa hội lớn
Người sẽ trở về, ta sẽ ra đi
Những lời hẹn cũng chỉ là để đó
Giờ gần chia biệt có nhớ thương gì...

Cho H.

Hãy đi đi

Hãy đi đi

Bước theo tiếng gọi thầm thì chân mây

Tạm xa những cuộc vui vầy

Lang thang núi nọ sông này mình ên.

Chỉ cần gọi một cái tên

Xã sau cũng đủ rộn lên ngàn lời

Chỉ cần gieo một tiếng cười

Sẽ hay đâu đó còn người tri âm

Chỉ cần cúi xuống dòng sông

Trời xanh bất diệt sẽ lòng bóng ta

Chỉ cần nhớ một thiết tha

Thì dù ngàn ngủi vẫn là trăm năm

Hành trang còn chỗ nào không?

Trái tim ta đó

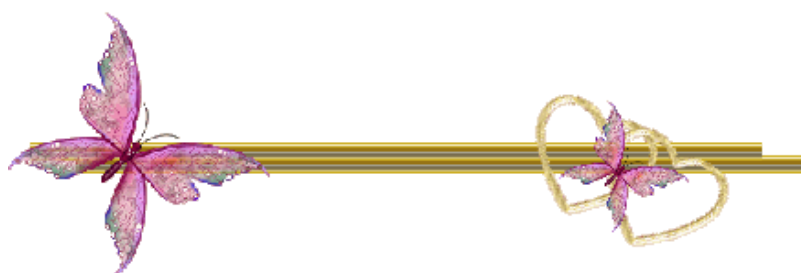
Xin cầm mà đi.

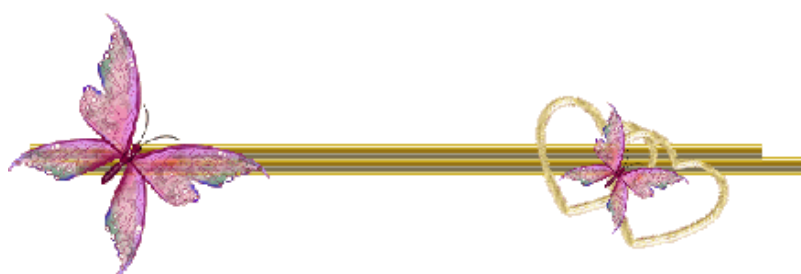

Mình dường đã ngủ trăm năm
Sớm mai thức dậy thấy nằm trong mây
Lạ lòng thay, đón đau này...

Cảm ơn những nguồn cơn để cuốn sách này ra đời
Riêng tặng Mít Đặc (bạn biết vì sao!)

Mình dường đã ngủ trăm năm
Sớm mai thức dậy thấy nằm trong mây
Lạ lòng sao, đón đầu này ...

